

Snow White te vol en te lang

Ook Micha Hamel vertilt zich aan een opera

OPERA Nationale Reisopera. Micha Hamel-Snow White. Nieuw Ensemble en Koor van de NR o.l.v. Ed Spanjaard. Regie: Marcel Sijm. Gehoord: 19/1 Twentse Schouwburg, Enschede. Herhalingen: 24/1 Den Haag (Lucent Danstheater), 26/1 Utrecht (Stadsschouwburg), 29/1 Amsterdam (Stadsschouwburg) en daarna door het hele land. Zie www.reisopera.nl.

Hoe schrijf je als componist van enge 'modern-klassieke' noten een opera die het contact met een intelligent en melomaan publiek herstelt, zonder dat je op de knieën gaat en er, God verhoede, meteen een soort musical van maakt?

Het antwoord van Micha Hamel (37) is de 'tragische operette' *Snow White*, op een libretto van eigen hand naar een boek van de Amerikaanse auteur Donald Barthelme. Het kerkhof der opera's van Nederlandse makelij overziend wist Hamel dat hij het anders moest aanpakken.

Hooggestemde idealen – ze zijn toe te juichen, maar in zijn streven een komisch muziekdrama (de term 'tragische operette' is een rookgordijn) te schrijven, heeft Hamel het zichzelf wel verschrikkelijk moeilijk gemaakt.

Na de première in Enschede, bij de Nationale Reisopera die de compositieopdracht aan Hamel verstrekte, moet de vaststelling zijn dat de componist zich, zoals zovelen van zijn collega's, aan de materie heeft vertild.

Met *Snow White* heeft Hamel een postmoderne zap-opera/opereette geschreven die tweeënhalve uur duurt. Muzikaal is het stuk een

razendsnel gemonteerde aaneenschakeling van stijlen, een sluw spel met clichés, met de ondergraving van verwachtingen en met het beladen begrip tonaliteit. Alle genres in de westerse muziek komen langsbutelen, in hoog tempo, en fraai van klank, want Hamel kent de finesses van het instrumenteren. Er zijn ontegenzeggelijk briljante momenten in het stuk. Maar Hamel weet van geen ophouden.

Op detailniveau is hij puntig, maar de grote vorm is oeverloos. De stilistische sprints hebben een nivellerende werking. Het stuk is minstens een half uur te lang en is ook te vol. Humor gedijt bij ruimte, waardoor timing een kans krijgt,

SOMS BRILJANT, MAAR HIJ WEET VAN GEEN OPHOUDEN

maar Hamel wil te veel tegelijk en ook regisseur Marcel Sijm is hier niet erg behulpzaam.

Het drama *an sich*, met als centrale thema de menselijke eenzaamheid, komt ook niet werkelijk uit de verf. Alle personages blijven te zeer onuitgewerkte sjablonen.

Aan de uitvoerenden lag het niet. De vocale solisten, het koor en de leden van het Nieuw Ensemble onder leiding van Ed Spanjaard zongen en speelden alsof ze een meesterwerk onder handen hadden.

ERIK VOERMANS